

## **РОЛЬ СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА У ФУНКЦІОНУВАННІ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ**

В умовах зростання повноважень трудових колективів у розв'язанні більшості питань, що регулюють соціально-трудові відносини, виникає необхідність узгодження інтересів різних верств населення. На нашу думку, досягнути злагоди у суспільстві та підвищити ефективність виробництва можна лише в умовах соціального партнерства. Узгодження соціально-економічних інтересів між різними суб'єктами, утворює цілу систему суспільних відносин, які отримали назву інституту соціального партнерства, який охоплює соціально-трудові відносини від конкретного підприємства (роботодавця) до національного рівня.

В сучасних умовах система соціального партнерства є однією із важливих елементів ринкової системи регулювання доходів, цінність якого підтверджується досвідом економічно розвинутих країн. Проте, на жаль, теперішня система соціального партнерства не є ефективною, тому потрібно розглянути її сучасний стан в Україні, щоб визначити шляхи для її покращення.

Соціальне партнерство – це механізм для функціонування розвинутого, здорового суспільства. Він успішно «працює» в умовах стабільної економіки і злагоженості суспільства. Такі нагальні українські проблеми як корумпованість, податковий, адміністративний та кримінальний тиск, порушення законів, примусовий переділ власності дають зрозуміти, що українському суспільству треба перейти на новий етап суспільно-трудових відносин, а це і є соціальне партнерство [1]. Наслідуючи приклад розвинутих країн, Україна приступила до розбудови системи соціального партнерства, який започаткував Указ Президента України «Про створення Національної ради соціального партнерства» від 27 квітня 1993 р [3, с. 13]. Як вже було зазначено партнерство між владою, роботодавцями і робітниками є запорукою соціально-економічної стабільності країни. Для його ефективного функціонування необхідна сформованість сторін партнерських відносин. Державу у цьому процесі представляє Кабінет Міністрів України, який є повноцінною інституцією в системі соціально-трудових відносин. Щодо інших сторін соціального партнерства, то вони ще знаходяться у стадії формування та трансформації – як Об'єднання організацій роботодавців (Федерація роботодавців України, Конфедерація роботодавців України тощо), так і Спільний представницький орган профспілок (Федерація профспілок України тощо).

Федерація роботодавців України – це найпотужніше всеукраїнське об'єднання, яке представляє інтереси роботодавців у соціально-трудових відносинах на національному рівні. До його складу входять близько 470 територіальних і галузевих об'єднань роботодавців, які охоплюють понад

10 млн. найманих робітників. Основна мета їхньої діяльності є представництво і захист своїх інтересів [2, с. 76–77].

Ідея соціального партнерства і розвиток її в Україні привертають дедалі більшу увагу представників самих різних суспільних прошарків, оскільки досвід індустріально розвинутих країн свідчить про необхідність співробітництва найманого працівника, роботодавця і самої держави через розвиток системи найманої праці з надійним соціальним страхуванням, охороною здоров'я, гарантіями зайнятості [4, с. 93]. Тому, щоб система соціального партнерства розвивалася продуктивніше, потрібно вже вирішувати ті питання, які були викладені раніше.

Для подальшого вдосконалення системи соціального партнерства в Україні доцільним є: залучення до системи партнерських відносин соціальних груп і прошарків, які в даний час в неї не включені; реформування законодавчих й нормативних актів з питань соціального партнерства й соціально-трудових відносин, з метою приведення їх у відповідність із нормами міжнародного права; прискорення ухвалення законодавчих актів, які безпосередньо стосуються системи соціального партнерства і її складових; проведення додаткових заходів з боку держави, щодо мотивації роботодавців до участі в соціальному діалозі; проведення заходів по підвищенню поінформованості широких мас суспільства про соціальне партнерство.

#### **Список використаних джерел:**

1. Грішнова О. А. Економіка праці та соціально-трудові відносини [Текст] : підручник. – К. : Знання, 2009. – 391 с.
2. Колосок А. М. Інституційне забезпечення соціального партнерства / А. М. Колосок // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 10. – С. 74–79.
3. Лебедев І. В. Соціальне партнерство як засіб подолання економічної кризи / І. В. Лебедев // Економіка та держава. – 2009. – № 4. – С. 12–15.
4. Есинова Н. И. Экономика труда и социально-трудовые отношения: Учебн. пособие. – К. : Кондор, 2003. – 462 с.